

denne Betydning deri; jeg har meent, at det var en baade efter Udkastets Bestaaffenhed og efter selve Ordlyden af Conseilspræsidentens Ytringer naturligere Fortolkning, at denne strax vilde gjøre opmærksom paa, at hverken han eller hans Ministerium var eller vilde gjælde for Fader i Ordets strengeste Forstand til dette Forslag, men at dette i det Hele havde arrangeret sig derom, og at derfor han i det Hele vilde anbefale det uden Hensyn til, at han i Enkelthederne, som rimeligt er, maatte finde Meget, hvortil han nødig vilde tillægge enten sig eller sine Colleger Paterniteten. I ethvert Tilfælde forekommer det mig klart, at det vilde være aldeles utilstedeligt, om Hensigten med de Ytringer, den ærede Conseilspræsident brugte, skulde være at tilkjendegive, at man maatte bestemme sig for Forslaget, som det foreligger med Ja eller Nei. — Med denne foreløbige Bemærkning skal jeg gaae over til, hvad der nærmere vedkommer denne Sag.

Jeg troer, det er en baade i Theori og Praxis anerkjendt Sag ved alle Forfatninger, at en Forfatning ikke let bør forandres, og at Forandringer, naar de skulle foretages i en Forfatning, maae sikkes behørig Tid og behørig Frihed til at blive overveiede modent og grundigt. Jeg beklager, at det ærede Ministerium ikke har sat dette Thing eller Rigsdagens istand til at nyde godt af en saadan Frihed til at faae den Tid og den Ro, der kunde udfordres til at vurdere et saadant Spørgsmaal som det, der foreligger, retteligt. Jeg troer imidlertid, at det kan være tænkeligt, at der ved den fortsatte Behandling af Sagen gennem de forskjellige Stadier, den har at gaae, maaskee kan raades nogen God derpaa, men i alle Tilfælde gjør jeg allerede nu opmærksom paa denne Omstændighed, fordi baade Regjeringen og Folket deri maae finde en Forklaring mere paa det Phænomen, som jeg troer vil vise sig, nemlig at, om end Sagen denne Gang maatte blive vedtagen, som den nu foreligger, vil Forslaget dog ingenlunde derfor blive endelig Forfatningslov for Riget. I alt Fald er jeg af den bestemte Formening, at, om det endogsaa under den trykkelige Stemning, der hviler over Folket ikke blot paa Grund af denne Sag, men ogsaa paa Grund af de Ulyk-

ker, der i det Hele have betegnet det sidst foreløbne Par Aar, er ganske naturligt, at der aabenbarer sig en vis Svagthed i Villien, en vis Svagthed i Modstanden imod, hvad man ikke erkjender for det Gode, Rette og Lignelige, og det som en Følge heraf lykkes at faae Forslaget vedtaget, vil dette Udfald dog ikke være overeensstemmende med den virkelige Folkemeening. Det ærede Ministerium har forelagt os Loven i en noget frapperende Form, som allerede stadsfæstet af Hans Majestæt Kongen, saavidt den er kommen. Jeg vil ikke opholde mig ved denne Form. Jeg troer, efterat Ministeriet har optaget det forrige Ministeriums Taktik og Wei i denne Sag, maa man vistnok være fattet paa mange saadanne Biomstændigheder, som det falder vanskeligt nok ret at forstaae, men een Ting vil jeg dog strax fremføre, og det er den, at navnlig Modstanderne af dette Forslag maae vide Ministeriet Tak, fordi det ved at have forelagt to forskjellige Love og ved den Orden, hvori det har indbragt disse to Love, har sat os istand til freidigt at give vort Nei til den første uden derved i Virkeligheden at standse Sagen, idet den anden vil kunne betrædes, og dette vil være fuldkommen tilstrækkeligt, for at Landets Regjering kan blive ført i Overeensstemmelse med, hvad Forholdene efter vor Opfattelse kræve. — Jeg skal ikke i dette Øieblik vidtløftigt gaae ind paa enten Tilblivelsen eller engang Indholdet af den Forfatningsreform, det ærede Ministerium forlanger bifaldet af os. Jeg troer ikke at feile, naar jeg siger, at, ret beseet, vil Vedtagelsen af det foreliggende Forslag ikke lettelig kunne kaldes et Gjennemsyn af Junigrundloven, men — jeg vil bruge et meget haardt Ord — en Udelæggelse af Junigrundloven. Det maa være mig tilladt at udvikle kortelig, hvorfor jeg betragter det saaledes. Det forrige Ministerium reiste denne Sag med en Række af Forandringsforslag, der ogsaa gik ud paa at indskrænke Folkerepresentationens Omraade, eller rettere dens Myndighed. Ved en Taktik, der ikke var mindre klog, end man kunde vente den af det forrige Ministeriums Ledere, slog man imidlertid af og indskrænkede sig til den Hovedpaastand, at Rigsdagens Landsting skulde forandres i den Retning, som her